

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ

Μελ. Schubert, (Ständchen), A, ἄρ. 8

Μὴ κοιμᾶσαι· κ' ἡ σελήνη
λάμπει ἀργυρᾶ,
καὶ τὴν κόμην της ἐκτείνει
εἰς στιλπνὰ νερά.

Ἔβγα νὰ ἰδῇς· εἰς φύλλα
εἰς τὸ φῶς χρυσᾶ
λαρυγγίς ἡ φιλομήλα
ᾄσμα ὡς τὰ σά.

Ἀκουσον τί ψάλλ' ἡ γλῶσσα
ἡ μαγευτική.
Σὺ τὸ φῶς, καὶ σὺ ἡ ζῶσα
εἶσαι μουσική.

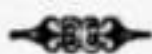
Τὸ πᾶν πλήρες ἀρμονίας
καὶ θερμῶν παλμῶν.
Ἐλθὲ, κ' ἔνθουν ἐκ καρδίας
ἔγειρε ψαλμόν.

Ἀνοιξον ὥραϊα χεῖλη,
νὰ σκιρτήσ' ἡ γῆ
καὶ ἐντός μου ν' ἀνατείλῃ
πάμφωτος αὐγή.

Αἰ ψυχαί μας δὲ, ὡς τόνος
μέλους συμφωνῶν,
ἄφες ν' ἀναβοῦν συγχρόνως
εἰς τὸν οὐρανόν.

ΑΝΑΤΟΛΗ

(Ἐκ τοῦ διηγήματος «ἡ Αἴτλα»)

Μὴ κοιμᾶσαι· ἰδοῦ, ἀνατέλλει
μειδιῶν ὁ χρυσοῦς ἑωσφόρος·
ὡς ἀδάμας ἀστράπτ' εἰς τὸ ὄρος,
καὶ τὴν νέαν αὐγὴν προαγγέλλει.

Τὸ πτηνὸν τὴν ἀσπάζεται ἄδον,
μελωδίας τῇ πέμπει ἡ λύρα,
καὶ τὰ ῥόδα τῇ πέμπουσι μῦρα,
καὶ τὴν ψάλλ' ἡ ἡχὼ τῶν κοιλάδων.

Αἰ φωναὶ αἰ οὐράναι πᾶσαι
κ' αἰ ἐπίγει' ὕμνοῦσι συνάμα
τὴν αὐγὴν, γλυκὺ νεῦμα τοῦ Βράμα.
Ἀνατέλλει, ἰδοῦ! Μὴ κοιμᾶσαι.

